

Copyright © 2002 Sandra Brown Management, Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.

and P. &R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii

de Warner Books, Inc., New York

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Pasiunea
Sandra Brown

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

Pasiunea / Sandra Brown;

trad.: Andreea Șeler - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4655-2

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

SANDRA BROWN

Pasiunea

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

capitolul 1

Malcomb Lutey ctea absorbit din cel mai recent roman SF thriller al său. Era despre un virus care se transmitea prin aer și care, în câteva ore de la inhalare, transforma toate organele interne ale oamenilor într-o măzgă neagră, uleioasă.

În timp ce ctea despre prostituata pariziană care habar nu avea ce se întâmpla, dar care era deja condamnată la moarte, își tot zgândărea coșul de pe obraz, despre care mama sa îl certă să îl lase în pace.

- Așa doar se irită și mai tare, Malcomb. Până să îl zgândărești, nici nu se observa.

Da, sigur. Coșul trecuse de mult de faza „observabil”. Era la apogeu, un munte roșu în continuă creștere, care îi eclipsa restul feței. Această acnee gravă, care lăsa în urmă cicatrice vizibile, îl condusese prin meandrele adolescenței și, în ultimii cincisprezece ani, sfidase orice tratament, local sau oral, fie prescris de medic, fie de larg consum.

Mama lui punea acneea lui cronică pe baza dietei deficitare, a igienei proaste și a programului dezordonat de somn. Nu doar o dată sugerase și că masturbația ar fi putut-o cauza. Indiferent de teoria curentă, aceasta pornea invariabil de la ideea că Malcomb era cumva responsabil.

Dermatologul frustrat care îl tratase cu mare curaj, dar fără nici o eficiență, îi oferise teorii diferite, dar la fel de numeroase, privind motivul pentru care Malcomb era blestemat să aibă un ten ca o mască de Halloween. Până la urmă, esența era aceeași: nimeni nu știa.

Ca și cum acneea nu ar fi fost îndeajuns pentru a-i menține stima de sine la nivele negative, fizicul lui Malcomb era încă o pacoste. Era slab ca un băt. Top

modelele subnutrite i-ar fi invitat metabolismul, care părea să iaibă o aversiune profundă față de calorii.

Ultimul atribut, dar deloc mai prejos în lista de caracteristici genetice nefericite, era părul său creț, de culoarea morcovilor. Coama aceea ca focul avea densitatea și textura unei lâini sărmoase și fusese blestemul existenței sale cu mult înainte de debutul acneei acute.

Înfățișarea ciudată a lui Malcomb, împreună cu timiditatea pe care i-o determina, îl făceau să se simtă neadaptat. Oriunde, cu excepția locului său de muncă. Lucra noaptea. Si singur. Întunericul și singurătatea erau preferatele lui. Întunericul îi aducea coloritul intens la o nuanță mai normală și ascundea cât de cât acnea. Singurătatea mergea mâna în mâna cu munca de paznic. Mama lui nu era de acord cu opțiunea sa profesională.

Îl cicălea încontinuu să ia în calcul o schimbare.

- Stai singur acolo, noapte de noapte, zicea mereu, cu un tățăit nemulțumit, însotit de o mișcare din cap. Dacă lucrezi singur, cum o să cunoști vreodată și tu pe cineva?

„Asta-i bună, mamă! Asta era și ideea!“ Aceasta era răspunsul obișnuit al lui Malcomb -, deși nu avea curajul necesar să îl spună cu voce tare.

Munca în schimbul de noapte aducea cu sine mai puține ocazii în care trebuia să poarte o conversație cu persoane care încercau din răsputeri să nu se holbeze la fața lui. Faptul că muncea noaptea îi permitea și să doarmă în mare parte din detestatele ore de lumină, când părul lui căpăta nuanța unui marker care se vedea și pe întuneric. Nu îi plăceau deloc cele două nopți pe săptămână în care era liber, când trebuia să îndure cicălelele mamei sale cum că era cel mai crunt dușman al proprietiei persoane. Tema recurrentă a predicilor ei era că, dacă ar fi fost mai deschis cu cei din jur, ar fi avut mai mulți prieteni.

- Ai multe de oferit, Malcomb. Tu de ce nu ieși în oraș, ca ceilalți tineri de vârstă ta? Dacă ai fi mai prietenos, poate că ai cunoaște și tu o domnișoară drăguță.

Da, sigur!

Mama lui îl lua în râs pentru că citea literatură SF, dar ea era cea care trăia într-o lume închipuită.

Postul lui de la spitalul Tarrant General era în parcare pentru doctori. Pentru ceilalți paznici, era cel mai puțin dorit, dar Malcomb chiar îl prefera. Nu era mare activitate acolo noaptea.

Lucrurile se mai înviorau, ca să zicem aşa, doar dimineața devreme, când doctorii începeau să-și facă apariția, unul câte unul. Când ieșea el din tură, la șapte dimineața, cei mai mulți nici nu ajunseseră încă la serviciu.

Totuși, în noaptea aceasta, fiind vineri, în parcare erau mai multe mașini decât într-o lună din timpul săptămânii de lucru.

Invariabil, în weekend aveau mai mulți pacienți la Urgență, aşa că doctorii veneau și plecau la orice oră din zi și din noapte. Chiar cu câteva minute în urmă, doctorul Howell intrase cu mașina pe poartă și ridicase bariera cu cartela pe care o ținea prinșă de parasolar.

Doctorul Howell era de treabă. Nu se uita niciodată prin Malcomb, ca și cum acesta ar fi fost invizibil, și uneori chiar îi făcea cu mâna când trecea pe lângă ghereta paznicilor. Nu se isteriza dacă bariera nu se ridică automat și Malcomb trebuia să o activeze manual, din gheretă. Părea un tip obișnuit, nu era deloc cu nasul pe sus. Nu ca unii dintre nemernicii săia putred de bogați care se uitau la tine cu aroganță, bătând darabana pe volanele lor îmbrăcate în piele moale, aşteptând nerăbdători ca bariera parcării să se ridice ca să țășnească pe sub ea, ca și cum ar fi trebuit să ajungă imediat undeva, să facă lucruri cu adevărat importante.

Malcomb trecu la prima pagină a capitolului 4.

După cum era de așteptat, prostituata blondă muri în toiul actului sexual. Își dădu duhul agonizând și vomitând grotesc, dar Malcomb îl compătimea mai degrabă pe clientul ei, care habar nu avea la ce se expunea. Ca să vezi ce ghinion!

Puse cartea cu fața în jos pe masă, își îndrepta și își întinse spatele și încercă să găsească o poziție mai confortabilă pe taburetul pe care stătea. Când se mișcă, își văzu întâmplător imaginea reflectată în geamul gheretei. Coșul creștea de la o secundă la alta. Era deja un monument plin de puroi. Dezgustat de propria imagine, își concentră privirea asupra parcării de dincolo de geam.

Lumini fluorescente erau plasate strategic, astfel încât mare parte din suprafață era bine luminată. Erau zone de întuneric doar sub gardul care îi marca perimetrul. Nimic nu se schimbase de data trecută când Malcomb cercetase zona cu privirea, apăruse doar BMW-ul argintiu al doctorului Howell, pe al treilea rând, poziția numărul doi. Îi putea vedea plafonul, lucind în lumină. Doctorul Howell avea grija să-și mențină mereu mașina impecabilă. și Malcomb ar fi făcut la fel, dacă și-ar fi putut permite un bolid ca acela.

Se întoarse la romanul său, dar nu citise decât vreo câteva paragrafe când i se întâmplă ceva ciudat. Se uită din nou către BMW-ul doctorului Howell. Sprâncenele sale deschise la culoare se strâmbară, nedumerite. Cum de nu îl văzuse pe doctorul Howell când trecuse prin dreptul gheretei?

Pentru a ajunge la trotuarul care ducea la cea mai apropiată intrare pentru angajați, trebuia să treci la doar câțiva metri de gheretă. Lui Malcomb îi intrase în reflex să remarce când cineva trecea pe acolo, fie în drum spre clădire, fie întorcându-se la mașină.

Există o anume corelare. Fie ieșeai din clădire și apoi ieșeai din parcare, cu mașina, la puțin timp după aceea,

fie intrai cu mașina în parcare și apoi treceai la scurt timp pe lângă gheretă, îndreptându-te către clădire.

Fără să conștientizeze acest lucru, Malcolm ținea o evidență a acestor mișcări.

Curios, puse un semn la pagina la care rămăsesese și așeză cartea sub masă, lângă punga cu mâncarea pe care mama lui i-o pregătise. Își trase cozorocul șepci de uniformă un pic mai jos. Dacă era să fie nevoie să vorbească cu cineva, chiar și cu cineva atât de amabil ca doctorul Howell, nu voia să-l oblige să-i vadă față hidoașă mai mult decât era necesar. Cozorocul îi oferea încă un strat de umbră protectoare.

Când ieși din spațiul răcorit de aparatul de aer condiționat, nu remarcă nici o scădere a temperaturii din exterior față de când cercetase ultima oară întreaga parcare. Luna august în Texas. Aproape la fel de cald în primele ore ale dimineții ca la amiază. Fierbințeala asfaltului i se transferă prin tălpile din cauciuc ale încălțărilor, care nu scoteau aproape nici un sunet. Trecu de primul rând de mașini, apoi de al doilea. Ajuns la capătul celui de-al treilea rând, se opri.

Pentru prima oară de când se angajase aici, în urmă cu cinci ani, simți un junghi de teamă, ca o înțepătură. Pe tura lui nu se întâmplase niciodată nimic nepotrivit. În urmă cu două luni, un paznic din clădirea principală fusese nevoie să immobilizeze un bărbat care o amenința pe o asistentă cu un cuțit de bucătărie. De Revelionul trecut, un paznic fusese chemat să intervină într-o încăierare izbucnită între doi tațăi care se certau privind care dintre copii fusese primul născut în anul respectiv și, drept urmare, câștiga mai multe premii.

Din fericire, Malcomb nu fusese implicat în nici unul dintre aceste incidente. Din câte auzise, acestea atrăseaseră un public destul de numeros. El ar fi fost stânjenit la culme de atâtă atenție. Singura criză de care avusese parte la serviciu fusese o mustrare usturătoare din partea unui neurochirurg care se întorsese la Jaguarul său

și descoferise că avea pană de cauciuc. Din motive în continuare necunoscute lui Malcomb, chirurgul îl considerase pe el responsabil.

Până acum, turele sale fuseseră lipsite de peripeții, din fericire. Nu-și putea explica neliniștea pe care o simțea acum. Dintr-o dată, bunul său prieten Întunericul nu-i mai părea la fel de binevoitor. Aruncă o privire precaută în jur, ba chiar se uită înapoi, în direcția de unde venise.

Parcarea era la fel de tăcută și de neclintită ca un morâmant – o analogie care, în momentul acela, nu era deloc liniștită.

Nici o mișcare nicăieri, nici măcar la frunzele copacilor din jur. Nimic nu părea ieșit din comun.

Cu toate acestea, glasul lui Malcomb tremură ușor când strigă:

– Domnule doctor Howell?

Nu voia să îl ia prin surprindere pe om. Într-o încăperie bine luminată, plină de oameni, chipul lui surprindea, ba chiar putea fi considerat de-a dreptul însășimântător. Dacă ar fi dat nas în nas cu cineva pe neașteptate, bietul om ar fi putut muri de frică.

– Domnule doctor Howell? Sunteți acolo?

Văzând că nu primește nici un răspuns, Malcomb se gândi că nu era nici un pericol să treacă de prima mașină din rând și să cerceteze BMW-ul doctorului Howell, doar ca să se liniștească. Nu îl văzuse trecând, atâtă tot. Probabil că, atunci când trecuse doctorul, el se concentra prea mult asupra a ceea ce-i făcea prostituata cea blondă clientului ei înainte să o apuce durerile aceleia paroxistice și să înceapă să vomite mâzgă neagră pe el. Sau poate că atenția îi fusese distrașă de cea mai recentă formațiune vulcanică de pe obrazul său. Sau poate că doctorul Howell nu o luase pe aleea de pietriș, preferând să se strecoare printre tușișuri.

Era înalt, dar zwelt. Era suficient de subțire cât să se strecoare printre tufele din gardul viu fără să creeze prea mare deranj.

Oricum, trecuse neobservat pe lângă el, în întuneric, atâtă tot.

Înainte de a trece de primul automobil de pe rând, doar ca să fie el sigur, Malcomb își aprinse lanterna.

Aceasta fu descoferită ulterior sub prima mașină, unde ajunsese după ce se rostogolise câțiva metri.

Sticla era spartă, rama ciobită. Totuși, bateriile l-ar fi făcut mândru pe iepurașul acela roz enervant din reclame. Becul era încă aprins.

Ceea ce apăruse în fasciculul de lumină al lanternei lui Malcomb îl speriașe mai mult decât orice citise în vreun roman SF de acțiune. Nu era la fel de grotesc, săngeros sau bizar. Dar era ceva real.

capitolul 2

– Ai o casă frumoasă.

– Mie-mi place.

Fără să ia în seamă remarcă acidă și răutăcioasă, Wick vârsă oala cu creveți fierți într-o sită care nu fusese în nici un caz cumpărată dintr-un magazin Williams-Sonoma¹. Era dintr-un plastic alb, cu pete maronii. Nu își aducea aminte cum făcuse rost de ea, dar presupunea că fusese lăsată de cel care locuise înaintea lui în această casă închiriată, care evident nu era deloc pe placul proprietului său.

După ce apa fierbințe se scurse, așeză sita în centrul mesei, luă un sul de prosoape de hârtie și îi oferi oaspețelui său încă o bere.

Desfăcu două sticle de Red Stripe, se așeză pe scaunul din cealaltă parte a mesei față de Oren Wesley și zise:

¹ Lanț de magazine specializat în vânzarea articolelor de bucătărie și de casă (n.tr.)

- Bagă.

Conștiincios, Oren rupse un prosop de hârtie de pe sul și și-l întinse în poală. Wick ajunse la al treilea crevete până ce Oren apucă să aleagă unul. Îi curățau și îi mâncau în tacere, împărțind un bol cu sos în care înmuiau carnea. Oren avea grija să nu-și murdăreasă manșetele cu butoni cu sosul acela roșu cu hrean. Wick sorbea fără nici o grija și-și lingea degetele, perfect conștient că manierele sale îl călcau pe nervi pe simandicosul său prieten. Puneau resturile de creveți pe ziarul pe care Wick îl întinsese pe masă, nu pentru a-i proteja suprafața atât de plină de crestături că nu mai avea nici o șansă de recondiționare, ci ca la final strânsul mesei să îi fie cât mai ușor.

Ventilatorul de pe plafon făcea să fluture colțurile feței de masă improvizate și amesteca aroma picantă a creveților fierți în aerul sărat de coastă.

După un timp, Oren remarcă:

- Tare buni.

Wick ridică din umeri.

- Evident.

- Creveți pescuiți prin părțile locului?

- Îi cumpăr proaspăți de pe vaporăș, de cum ajung în port. Căpitânul îmi face reducere.

- Drăguț din partea lui.

- Nicidcum. Avem o înțelegere.

- Și tu ce trebuie să faci?

- Să nu mă apropii de soră-sa.

Wick desfăcu un alt crevete durduliu și îi zvârli căpacea peste grămada în continuă creștere. Îi rânji peste masă lui Oren, știind că prietenul său încerca să determine dacă spunea adevarul sau nu.

Era un mincinos vestit, și nici măcar cel mai bun prieten al său nu putea distinge mereu între adevar și ficțiune în spusele lui.

Rupse un prosop de hârtie de pe sul și se șterse la gură și pe mâini.

- Astă-i tot ce-ți trece prin cap acum, Oren? Prețul creveților? Pentru asta ai condus tocmai până aici?

Oren evită să se uite la el că râgâi pe mutește, acoperindu-și gura cu pumnul.

- Dă-mi voie să te ajut să strângi.

- Lasă aşa. Adu-ți berea.

O masă murdară nu ar fi afectat prea tare aspectul casei lui Wick – care abia dacă se putea numi aşa. Era o cocioabă cu trei încăperi care părea în pericol să se prăbușească dacă era atacată de un vânt marin de mai mult de cinci noduri. Era un adăpost de elementele naturii – aproape. Acoperișul avea câteva găuri, aşa că ploaia se strecura și înăuntru.

Aparatul de aer condiționat era unul mic, și era atât de inadecvat spațiului, că Wick rareori se deranja să îl mai pornească. Închiriașe această casă pe săptămână și mereu plătea în avans. Până acum, îi scrisește proprietarului acestei magherițe șaizeci și unu de cecuri.

Balamalele ușii de plasă scârțâiră când ieșiră pe terasa din spate.

Nimic ieșit din comun – platforma din scânduri era neșlefuită și doar suficient de lată pentru două scaune de terasă din metal, în stilul anilor cincizeci. Aerul sărat erodase multiple straturi de vopsea, ultimul fiind de un verde-mazăre bolnăvicios. Wick se așeză pe balansoar. Oren rămase pe loc, uitându-se îndoiealnic la sezutul plin de rugină al celuilalt scaun.

- Nu te mușcă, îi zise Wick. Poa' să-ți păteze nițel nădragii de la costum, da'-ti promit că priveliștea o să merită banii dați la curățătorie.

Oren se așeză delicat și, în câteva minute, promisiunea lui Wick se transformă în realitate. Orizontul vestic deveni o pânză vârstată cu culori vii, de la un roșu ca săngele până la un oranž strălucitor.

Deasupra orizontului pluteau câțiva nori violeți rotunjiți, ca niște coline domoale tivite cu auriu.

- E tare, nu? rosti Wick. Acu' să-mi spui tu mie cine e nebun și cine nu.

- N-am crezut niciodată că ești nebun, Wick.

- Doar un pic sărit de pe fix pen' că am dat cu piciorul la tot și m-am mutat aici.

- Nici măcar sărit de pe fix. Poate irresponsabil.

Zâmbetul relaxat al lui Wick încremenii.

Observând asta, Oren zise:

- Hai, supără-te. Nici că-mi pasă! Trebuie să îi-o spună cineva.

- Ei, bine. Mulțumesc. Acu' mi-a spus-o. Ce fac Grace și fetele?

- Steph a fost acceptată în echipa de majorete. Laurei i-a venit ciclul.

- Să te felicit sau să-i transmit condoleanțele mele?

- Pentru care dintre ele?

- Pentru ambele.

Oren schiță un zâmbet.

- Accept și una, și alta. Grace mi-a spus să te pup din partea ei. Uitându-se lung la firele țepoase de păr de pe obrajii lui Wick, adăugă: Dar n-o să fac, dacă nu te superi.

- Chiar prefer aşa. Dar dă-i ei un pupic din partea mea.

- De-asta mă achit cu plăcere.

Timp de câteva minute bune, sorbiră din beri și pri-viră cum culorile asfințitului se închideau treptat. Nici unul dintre ei nu rupse tăcerea aceasta, dar amândoi erau conștienți de ea, conștienți de tot ce nu se spunea între ei.

Într-un final, Oren fu cel care vorbi:

- Wick...

- Nu mă interesează.

- Cum poți să știi, fără să mă fi ascultat înainte?

- De ce să vrei să strici un apus aşa frumos? Asta ca să nu mai zic de berea asta jamaicană atât de bună.

Zvâncirea trupului lui Wick de pe balansoar îl face să se miște nebunește și zgomotos înainte de a-și restaura echilibrul.

Stând nemîscat la limita terasei bătute de vânt și soare, cu degetele bronzate de la picioare încovioiate peste margine, ridică sticla și o termină dintr-o dușcă prelungă, după care o aruncă în butoiul de ulei gol, de două sute de litri, care îi servea drept coș de gunoi. Zângănitorul sperie câțiva pescăruși care căuta de mâncare pe plaja de nisip bine tasat. Wick îi invidia pentru că puteau să își ia zborul.

El și Oren se știau de mult timp, chiar de dinainte ca Wick să se fi angajat la Poliția Fort Worth. Era mai mare cu câțiva ani, iar Wick recunoștea că Oren era în mod clar mai înțelept decât el. Avea un temperament stabil, care de multe ori îl potolise pe cel al lui Wick, mult mai volatil. Oren mereu aborda lucrurile metodice. Wick, impulsiv. Oren le era devotat soției și copiilor săi. Wick era burlac și, din ce spunea Oren, avea preferințe sexuale ale unui motan maidanez.

În ciuda acestor diferențe, și poate chiar datorită lor, Wick Threadgill și Oren Wesley fuseseră parteneri excelente. Ba chiar fuseseră unul dintre puținele parteneriate birasiale din Poliția Fort Worth.

Împreună, trecuseră printre mulțime de situații periculoase, dar și prin momente de amuzament, avuseseră parte de câteva victorii, multe dezamăgiri – și de o suferință peste care nici unul dintre ei nu avea să treacă vreodată complet.

Când Oren îl sunase în seara precedentă, după mai multe luni în care nu avuseseră nici un contact, Wick se bucurase să vorbească cu el. Sperase că venise ca să depene împreună amintiri din vremurile mai bune de odinioară.

Această speranță fusese spulberată din clipa în care Oren ajunsese și se dăduse jos din mașină. Încălțările care se întipăriau bine în nisipul din Galveston erau